

aan het nederige handwerk van Jozef; Hij bukt zich onder de neerdrukkende levenszorgen; Hij begraaft zich onder de vernedering; Hij gaat van den tempel naar de werkplaats, van Jeruzalem naar Nazareth. Hij, de Eéngeborene des Vaders, Hij schijnt wel vergeten, dat Hij moet zijn in de dingen des Vaders, want Hij gaat met hen af en komt te Nazareth.

Nee — niet vergeten de dingen des Vaders! Joist volbracht die dingen! Volbracht in de vernedering! Want hier is het werk, dat de Vader Hem opdraagt.

Daarom, omdat Hij gezegd heeft te moeten zijn in de dingen des Vaders, daarom geeft Hij zich in de laagte der vernedering, der armoede, der schande. De weg van den Middelaar is van Jeruzalem naar Nazareth, van de heerlijkheid naar de vernedering. De doeken en de krulle waarin Jezus verschijnt, die zetten zich hier voort in dijn verachte Nazareth.

Van Jeruzalem naar Nazareth — ziet dan de weg voor den Christus Gods. Niet in den weg van roem en heerlijkheid ligt de verlossing der wereld en de verzoening met God, maar in den diepen weg der vernedering, der ontlediging van alle schittering, om te verschijnen zonder gedaante of heerlijkheid.

De natuurlijke mensch verstaat dezen weg niet. Zijn weg is anders; zijn weg is van Nazareth naar Jeruzalem, naar de hoogte, naar de grootscheit des levens, de grootscheit der oogen. En daarom verstaat het ongebroken hart dien weg niet, dien Jezus te gaan had en ergert zich het vleesch, toen en nu, aan zulk een Christus, die in den weg van vernedering verschijnt, verscheen de onwaanzigste onder de menschen.

Maar wie ontkeert werd aan zichzelf, wiens oogen opengingen voor zijne schuld en strafwaardigheid, wie ging zien de laagte en de diepte waarin hij ligt voor God, de verachting en de schande waaraan hij zich door de zonde heeft overgegeven — die krijgt juist aan zulk een Middelaar behoeft, die van Jeruzalem ging naar Nazareth.

Wiens hart gebroken werd bij het zien van zichzelf en het zien van zijn God, wie in verslagenheid zich ging bukken voor den Heere des hemels, wie in 'tstof lag neergebogen, wiens ziel niet meer legerd op de hoogten van Jeruzalem, maar in de laagte van Nazareth, wie gevoelen ging uit ellende verlost te moeten worden en hulpeloos uit de diepte zijne handen ging uitstrekken — hij gevoelt: zulk een Hoogepriester betaamt ons, die de heerlijkheid afwees om zich te vernederen in de diepte en schuld van Zijn volk. „En Hij kwam te Nazareth.”

Ziet dan, hoe groote liefde Jezus gehad heeft voor de zijnen!

De windselen van Bethlehem, het immermangewaand van Nazareth, het schandhout van Gogotha — het is één weg van vernedering; maar in dien weg wordt God met ons verzoend en worden wij tot God gebracht.

Zichzelf vernietigend, de gestalte eens dienstknechts aannemend, zich bukkend onder de schuld zijns volks, indalend in de vernedering, waarmede de wereld gered moest worden — zóo voldoet de Christus aan het recht Gods, zóo is Hij onze Middelaar.

O zie Hem dan zóo, gij kleingeloovige! Zie Hem zóo, gij verslagene van hart, die vraagt: Is er nog eenig middel, waardoor wij deze straf mogen ontgaan en wederom tot genade komen!

Zie, hier is uw Heiland! Hier is uw strafdragende Borg! Dat deed Hij voor u — óók voor U: „En Hij kwam te Nazareth”.

Och, dat gij Hem dan zóo aannaamt, zóo vertrouwdet, zóo gelooflet en zóo liefhadet; dat ge zóo met alle bekommernis op Hem u wilt verlaten.

Dan ontstuit Hij voor u een anderen weg. Voor den Middelaar ging de weg van Jeruzalem naar Nazareth. Maar nu gaat voor ál zijn volk, de kleinen en de grooten, de weg van Nazareth naar Jeruzalem. Ja, het gaat tóch naar Jeruzalem! Naar de heerlijkheid! Omdat van Hem staat: „en Hij kwam te Nazareth”, daarom zal het van hen gelden: „en zij kwamen allen te Jeruzalem.”

Achter Hem dan aan, alle gij Nazareners! Een iegelijk uwer zal verschijnen voor God in Sion. U. v. A.

KERKELIJK LEVEN.

Het studeeren der Ouderlingen.

II.

Het gevaar van ouderlingenoverheersching is alzoo in onze kerken vrijwel denkbeeldig. Heel ons kerkelijk leven is tegen alle hiërarchie gokant. En het Gereformeerde besef werkt in onze kerken gelukkig wel zóo sterk, dat zulk een hiërarchie eenvoudig geen kans heeft. In de praktijk moge soms het eene ambt eenig overwicht hebben boven het andere.

Maar dat is dan plaatselijk. Zulk een euvel kan alleen voorkomen, wanneer het andere ambt vertegenwoordigd is door één of meer zwakke personen. Ook treedt het kerkverband, als ergens excessen ontstaan, vanzelf op met de opwekking tot het leven naar de kerkenorde, als het noodige correctief. Evenmin mag beweerd, dat de oerconservatieve elementen juist de ouderlingenplaatsen hebben bezet. Wij wezen daarop reeds.

Vóór we de noodzakelijkheid van bijzondere studie, welke van de ouderlingen gevraagd mag worden, nader onder de oogen zien, dient eerst uitgesproken, wat groote zegen het voor onze Gereformeerde kerken gewaast is, dat daarin het ouderlingenambt tot ontwikkeling is gekomen als in geen andere kerk.

Onder de bestiering van Christus als de Heere der gemeente heeft het ons niet ontbroken aan mannen, die het ouderlingenambt tot heil der kerk hebben vervuld.

In tijden van verachting ontvingen de trouwe dienaren Gods juist vanuit de kringen der ouderlingen den krachtigsten steun.

En ook bij de reformaties van '34 en '86 waren het de ouderlingen, die zeker niet het zwakke tot volhouden aanspoorden en die zelf uit gehoorzaamheid een niet zoo lichte verantwoordelijkheid op zich namen.

Hoeveel vacante gemeenten droven, van onze zijde gezien, niet op eenige, of zelfs op één ouderling, die het vertrouwen der gemeente genoot, omdat hij in heel zijn levensopenbaring vertrouwen inboezemde?

Hoeveel predikanten denken niet met genoegen terug aan hun eerste gemeente, waar zij ouderlingen vonden, die hen op de meest kiesche wijze in hun onervarenheid bijstonden?

Zij hadden b.v. moeite om een tekst te vinden. De ouderling, die meer jeugdige predikanten had meegemaakt, kreeg er een stil vermoeden van. Hij ging eens naar de pastorie, wachtte er zich wel voor de onbescheidenheid om te vragen, of dominee misschien verlegen zat om een tekst, maar hij begon te praten over waarheden, waarover wel eens meer gedacht mocht worden in onze dagen, over nooden der gemeente, die hij zelf in het gehed nog te weinig zijn God bekendmaakte, over den troost, dien hij van de een of andere Schriftuitspraak had ondervonden. Met een warmen handdruk scheidde hij en bad, dat de jonge dominee nu een tekst mocht hebben. En de predikant had er één. Dat is maar iets. Maar zij, die niets dan schoolwetenschap hadden opgedaan en enkele praktische oefeningen hadden gehouden, putten slag op slag uit de rijke ervaring van den ouderling.

Het is onder ons geen gewoonte, necrologiën van ouderlingen te schrijven. Maar hoeveel portretten zouden er kunnen worden geteekend van ouderlingen, die zich kenmerkten door oprechtheid des geloofs, zeldzame trouw aan de belijdenis, open oog voor de behoeften der gemeente, verstandelijke taktiek in de gemeenlijke leiding, geschiktheid om met lastige naturen om te gaan, beschamende toewijding voor alles, wat met den dienst des Heeren in verband stond?

Van hen ging, hoe kon het anders, groote invloed uit.

En waar de predikanten wisselden, maar zij bleven, werden zij niet zelden de vertrouwensmannen der gemeente.

Tech schoven zij zichzelf immer voor den predikant op den achtergrond.

De nagedachtenis van die mooie, nobele, vrome figuren in ons kerkelijk leven, blijve onder ons in zegening.

De kerk, die er nog in het bezit van is, houde hen in waarde.

Want al is er ook onder ouderlingen verscheidenheid van gaven, al zijn het niet allen eiken en beuken, maar al gaan velen achter enkele meer opvallenden schuil, ook nu is het geschetste ouderlingentype niet uitgestorven.

Ook nu tellen onze kerken tal van mannen, die voor het ouderlingenambt als het ware geboren, die er klaarlijklijk voor gepredestineerd zijn.

Waarin het geheim hunner kracht ligt? Niet in hun groote belezenheid. Want er zijn er onder, wier boekenrekje een bescheiden omvang heeft en die toch uitmunten, terwijl anderen zich een kleine bibliotheek aanschaffen, maar het oor van kerkeraad of gemeente niet hebben.

Niet in hun gemakkelijke wijze van spreken. De meest bespraakten zijn volstrekt niet altijd de meest gezienen.

Nee, het geheim van de kracht der ouderlingen ligt in hun geloovige levenswijze.

Velen hunner hebben jaar in jaar uit met vrome scherpzinnigheid de bediening des Woords gevolgd en zoo een geestelijk kapitaal gevormd. Zij hebben zich aan de voeten der levenservaring gezet en die oefenschool niet tevergeefs doorloopen. Zij hebben met het leven zelf contact gehouden en zijn daardoor bewaard gebleven voor een nooit te verwerklijken idealisme. Zij zijn realiteits-

menschen zonder het dikwijls te weten, maar realiteitsmensen niet in den hamelen zin, doch zulken, die rekenen zoowel met de lagere, stofelijke, als met de hoogere, geestelijke realiteit en van harte gelooven, dat de hoogere over de lagere zal triumfeeren.

Als we dan ook aandringen op het studeeren der ouderlingen, dan stellen we daarbij één beding, dat die studie de volle ruimte late voor de levenswijze.

Als die levenswijze teloor ging, haatte ons de hoogst intellectuele ontwikkeling en de ernstigste mystieke oefening der ouderlingen niets.

Zonder liefde tot het leven der gemeente Gods kan geen studie den ouderling rijper maken voor zijn ambt.

Slechts zou op hem van toepassing zijn: de kennis maakt opgeblazen, maar de liefde sticht.

Naschrift Zetter en corrector van ons blad zijn blijkbaar niet geschikt voor ouderling van het conservatieve stempel. Anders zouden zij in ons vorig artikel zeker niet „den cloux” hebben getoond, maar voor de oogen onzer lezers hebben opgeroepen den WelEerwaarden De Cloux.

Het derde geslacht.

Terecht hield wijlen Dr. A. Kuyper het ons voor, dat voor de doorzetting der Calvinistische herleving alles aankomt op het derde geslacht.

Daarom verheugt het des te meer, wanneer men ziet welk een zorg onder ons aan de rijpere jeugd wordt besteed.

Wij bezitten wijd vertakte jeugdorganisaties. Niet alleen behooren die zich nog steeds uit te breiden, maar het is meer dan wenschelijk, dat deze organisaties een centraal punt hebben, waar zij elkander ontmoeten, met elkander overleg plegen en de noodige voorlichting ontvangen.

De vorige week Woensdag werd te Utrecht een vergadering daartoe belegd.

Prof. Dr. G. Ch. Aalders, die zich reeds zoo verdienstelijk maakte jegens onze knapenvergaderingen, had de leiding. Ook anderen, die in het jeugdwerk hun sporen verdiend hebben, spanden er zich voor.

Dit boezemt vertrouwen in, dat deze beweging slagen zal.

Niets is zoo moeilijk onder ons Hollandsche volk als centraliseeren. Ieder gaat zoo graag zijn eigen gangetje.

Maar de zaak is in bekwame handen. Vate dan dit scheepke uit op hoop van zegen.

Het propagandaboekje voor de Vrije Universiteit.

H. H. Directeuren van de Vereniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden Grondslag gaven een minnend propagandaboekje uit, dat hun, die zich thans geven aan de nieuwe actie voor de Vrije Universiteit zeer te pas komt.

Daarin worden alle gewenschte inlichtingen verstrekt.

Allereerst wordt de aandacht gevraagd voor het zorgwekkende tekort.

De buitengewone omstandigheden der laatste jaren hebben ook de financiële basis waarop de Vrije Universiteit rust, aan het wankelen gebracht. Zelfs indien de Vereniging die haar bezit over groote kapitalen beschikte om haar in stand te houden, dan nog zou door de verminderde waarde van het geld haar geldelijke toestand thans allicht niet van zorgen vrij zijn geweest; veel meer moet dit het geval wezen, waar, gelijk bekend is, de Vereniging voor H.O. op Gereformeerden Grondslag zulke belangrijke fondsen niet bezit: zij leeft bijna geheel van de vrijwillige jaarlijkse bijdragen dergenen die haar uit sympathie voor haar oogmerken en liefde voor hare beginselen steunen.

Dankbaar moet worden erkend, dat deze bijdragen in de laatste jaren op verrassende wijze zijn gestegen. Maar dat deze stijging bij lange na geen zelyken troef heeft gehouden met de vermeerdering der uitgaven, behoeft te minder bevreemding te verwekken, wanneer men bedenkt, dat in denzelfden tijd het aantal hoogleraren niet onbelangrijk werd vergroot, en, ook in verband daarmee, de Medische Faculteit steeds grooter offers vergde. Dit alles heeft ten gevolge gehad, dat de rekening van 1920 een tekort aanwys van omstreeks f60.000.

Geukkig is dit niet een jaarlijksch tekort. Het is het tekort, wat op het oogenblik de Vrije Universiteit heeft.

Dat moet natuurlijk eerst gedekt. Maar dan kan de actie niet als geëindigd beschouwd.

Integendeel. Dan moet gezorgd, dat er geen nieuwe tekorten ontstaan.

„Om de Universiteit”, zoo schrijven H. H. Directeuren:

Om de Universiteit op den voet van thans in stand te kunnen houden, wordt dus in elk geval eene vermindering der jaarlijkse inkomsten vereischt met ten minste f30.000.

Doch er zijn nog andere zorgen. Het Pensioenfonds der hoogleraren dient versterkt.

De Universiteit roept al jaren om een nieuw gebouw. En dan komt de uitbouw van onze Hoogeschool.

Wij m
mogen
Univer
wordt
van
zal
dan
zul
de
in
str
ger
vor
ho
ve
le
gez
af
van
mo
J
cul
J
ger
nis
voc
de
me
van
den
wor
fes
pae
ont
vak
van
bel
ver
In
op
lect
V
te
ond
wor
rin
thm
van
een
tere
ma
de
ven
helt
De
Wij
geen
Pae
als
wor
of i
zake
vo
en o
afri
waa
voor
licht
zal
schij
voor
's je
mak
3 h
toris
Eerst
het best
lijksche
van f30
Reeds
hoogtin
Het is
nuancee
samenw
Moge
bericht
dering c
tot het
UIT
be
Reeds
inzicht
sociale
ik daars
De Sy
tot het
leiding v
toen hij
faculteit
lijke on
weet, h
heroepe
ou verv
ik wil
roepen,
opleiding